RABINDRANATH TAGORE

POEME DE DRAGOSTE

PREMIUL NOBEL

Din această lucrare zece exemplare au fost numerotate de la 1–10 și au fost tipărite pe hârtie cretată.

© Editura HELICON
ISBN 973-574-024-9
Consilier editorial:
IOAN I. IANCU

RABINDRANATH TAGORE

POEME DE DRAGOSTE

Traducere de
SILVIAN LORIN

Ediție îngrijită de
IOAN UCNAI

EDITURA
HELICON
TIMIȘOARA

GRĂDINARUL

SLUJITORUL
Regină – fie-ţi milă de slujitorul tău!

REGINA
Sfatul curtenilor mei – s-a sfârşit – ei toţi s-au îndepărtat de aici.
Ce oare, întârziat-a paşii tăi?

SLUJITORUL
Regină – ceasul meu începe, când al celorlalţi s-a sfârşit. Spune-mi ce muncă-ţi mai rămâne de făcut, pentru cel din urmă dintre slujitorii tăi?

REGINA
Ce oare mai poţi dori, când venirea ta e aşa de târzie?

SLUJITORUL
...Fă-mă îngrijitorul grădinii tale de flori.

REGINA
O! dar ce înseamnă astă nebunie?

SLUJITORUL
Aş renunţa bucuros la orice muncă – şi aş zvârli în pulberea drumului – spada şi sulița mea – dar nu mă trimite în ţări depărtate.
Nu-mi cere isprăvi mari vitejeşti.
...Fă-mă îngrijitorul florilor grădinii tale.

REGINA
Şi... care fi-va slujba ta?

SLUJITORUL
Aceea a năzuinţelor tale.
Voi păstra caldă iarba cărăruii pe unde-ţi porţi paşii tăi în dimineaţă –
şi unde florile dornice de moarte, binecuvintează fiecare pas al tău ce le striveşte.
Te-oi legăna printre ramurile Septaparnului, iar luna sus, sus pe cer se va munci să-ţi sărute rochia, strecurându-se prin umbra copacilor.
Voi umple cu ulei îmbălsămat de miresme adormitoare, candela ce arde la căpătâiul patului tău – şi cu măreţia „santalului" şi „sofranului" – voi împodobi scaunul, ce-ţi odihneşte picioarele.

REGINA
Și care fi-va răsplata osteneliі tale?

SLUJITORUL
– Voia ta – de a ține între mâinile mele, pumnii tăi micuți – boboci frumoși de lotus – de a împleti în jurul brațelor tale lanțuri de flori și de a întinde pe cărăruia picioarelor tale – seva înroșită a petalelor florii Asaka – și a culege dintr-o gură – grăuntele de pulbere ce întâmplarea l-ar fi aruncat pe ele.

REGINA
Sclav a dorințelor taie – rugămintea îți este îndeplinită.
Vei fi îngrijitorul florilor din grădina mea.

2

Se apropie seara – și părul tău încărunțește – poete.
Auzi tu oare în visările-ți singuratice, un strigăt din zarea îndepărtată?

„E seară" – răspunde poetul – „ascult"! Poate că cineva își va trimite glasul lui din fundul satului, deși orele sunt așa de îngândurate.
Veghez: Doi îndrăgostiți se caută:
Oare sufletele lor, cu adevărat se vor îndrepta unul către celălalt?
– Sufletele a doi îndrăgostiți ce rătăcesc, se vor întâlni – căci ochii lor plini de văpaie cerșesc armonia dragostei, ce numai lor le vorbește, spintecând tăcerea din jurul lor.
Cine le va țese păienjenișul cântărilor lor înflăcărate, dacă aș rămâne neclintit în câmpia vieții, urmărind moartea și pe cei din lumea largă?

Prima stea a nopții dispare.

Lumina tufișului mohorât se culca plină de tăcere,
la umbra pârâiașului chinuit de gânduri.
Din curtea căsuții pustiite, învăluită în tăcerea
astrului nopții, se aude corul urletelor de șacali.
Dacă careva dintre călători, rătăcind departe de
casa lui, ar veni să se minuneze de frumusețea
nopții, și să asculte cu ochii plecați cântecul
întunericului, oare cine fi-va acela, care să-i
șoptească tainele întunericului, de eu închi-
zând ușa, aș căta să scap de orice îndatorire
a muritorului?
De păru-mi e cărunt – ce-mi pasă.
Sunt oricând tot atât de tânăr și tot atât de bătrân ca
cel mai tânăr, și totuși cel mai bătrân din sat.
Unii au un surâs naiv și dulce, alții fulgerător de
răutate.
Ceștia poartă în ochi plânsete ce străbat în lu-
mina zilei.
Ceilalți lacrimi ce mor în noapte.
Toți – toți au nevoie de mine – și nici gândul întru
judecarea celor viitoare nu mă neliniștește.
Sunt de aceeași vârstă cu toți –
De păru-mi e cărunt, cui ce-i pasă?

3

Azi dimineață, am azvârlit plasa în mare.
Din adâncul întunericului, am scos minunății:
Unele luceau ca un zâmbet, altele sclipeau ca
o lacrimă și altele erau roșii, ca bujorii unei
tinere mirese.
Când încărcat cu greutatea zilei – mă întorsei
acasă, draga mea sta în grădină și despletea
în toată a ei voie, petalele unei flori.

N-am cutezat o clipă, dar apoi am lunecat la
picioarele ei, tot ce am smuls din adâncul întu-
nericului, și am tăcut.
Ochii ei se îndreptară spre acele lucruri: „Ce-s
oare toate aste lucruri necunoscute? „La ce
oare pot servi?"

De rușine plecai capul și gândii: „Nu, nu m-am
străduit cu puterea mării să culeg aste lucruri, –
nimic din cele aduse n-au fost cumpărate și nici
daruri pentru ființa ei – nu pot fi.

...Şi în noapte am azvârlit rând pe rând toate acele comori – în plină stradă, iar în zorii zilei – trecătorii veniră să le culeagă; şi le-au dus cu ei spre zări depărtate.

4

Vai! De ce oare clădit-au căsuţa mea, pe marginea drumului ce duce la târg.
Zilnic îşi prind corăbiile lor pline până-n vârf, aproape de arborii mei.
Se duc – vin – rătăcind în voie.
Mă aşez jos, măsor fiecare mişcare a lor, şi orele mele apun, clipă cu clipă.
Să-i alung nu pot – şi iată aşa îmi trece zi după zi.

Zi şi noapte pasul lor răsună la poarta mea.
În zadar le strig: „Eu nu vă cunosc".
Pe unii îi recunosc cu degetele mele – pe alţii cu respirarea mea – pe unii îi simt în sângele meu – pe alţii, îi cunosc în visele mele.
Să-i alung nu pot – îi chem şi le vorbesc aşa:
„Acei care vor voi să vină în odăiţa mea – să vină.

În zori de zi vuiesc prin bolţi de templie sunete de clopot.
Ei vin purtând în mâinile lor coşuri.

Picioarele le sunt aprinse şi întâia rază a dimineţii
îşi scaldă lumina în privirile lor.
Să-i îndepărtez, nu pot – îi chem şi le vorbesc
aşa: „Veniţi aici în grădiniţa mea să culegeţi
flori – veniţi".

Străbate prin poarta palatului, dangătul clopotului
de amiază.
Nu ştiu de ce-şi părăsesc lucrul lor – şi-şi pierd
vremea la umbra tufişului meu.
În părul lor florile sunt palide şi veştede – iar
sunetul flautelor lor – e plin de melancolie.
Să-i îndepărtez, nu pot – îi chem şi le vorbesc
aşa: „Sub arborii mei găsi-veţi o umbră în-
viorătoare – veniţi prieteni".

Greierii ţârâie în pădure prin noaptea plină de
'ntuneric.
Încetişor se apropie cineva de uşa mea şi de-
getu-i mi-o atinge.
Învăluit într-o umbră nelămurită – zăresc chipul...
Buzele ei nimic nu cearcă a spune.

Liniştea cerului se coboară peste tot locul.
Să-mi alung oaspele aşa de liniştit – nu pot.
În puterea nopţii-l privesc – şi ore întregi de
visare se duc.

5

Nu pot să-mi găsesc liniştea.
Mi-e sete de infinit.
Sufletul meu, însetoşat, doreşte zarea necunoscută.
Puternice al depărtării! vai strigătul sfâşietor al
flautului tău.

Uit – uit mereu că n-am aripi să mă 'nalţ în slava
văzduhului şi că sunt legat pe vecie de ăst
pământ.

Sufletul meu e văpaie – şi somnul îşi fuge noaptea
de la ochii mei.
Străin sunt în ăst loc străin.
O! tu-mi şopteşti la ureche ceva – ce nu se poate
înfăptui.
Sufletul meu îţi cunoaşte glasul, ca şi cum al lui ar fi.
Puternice al depărtării! vai strigătul sfâşietor al
flautului tău!

Uit – uit mereu că drumurile-mi sunt străine – și
calul înaripat îmi lipsește.
Nu pot găsi niciunde liniște: străin sunt chiar
sufletului meu.

În negura orelor învolburată de atâta simțire – cât
de măreață apare ființa ta – sub bolta plină de
senin.
Puternice al depărtării! vai strigătul tău sfâșietor al
flautului tău!

Uit – uit mereu că odăița mea plină de singură-
tate – mă împrejmuie peste tot locul – cu zăbrelele ei!

6

Pasărea domesticită sta în colivia ei – iar pasărea
liberă în pădure.
Întâmplarea le întâlnii când vremea apropierii lor
se născu.
Pasărea sălbatică strigă: „O! Draga mea prie-
tenă – hai să zburăm prin largul pădurii".
Pasărea din colivie șoptea: „Vin-o aici, aici amân-
două trăi-vom în astă colivie".
„Oare între zăbrele – putea-voi să-mi întind larg,
larg, aripile mele?" – spunea pasărea liberă.
„Vai! – n-aș ști în ce loc să-mi fac cuib sub
întinsul acestei bolte înstelate" – spunea pasă-
rea întemnițată.

Draga mea – vino să cântăm – cântarea pădu-
rilor. Apropie-te de mine și te voi învăța vorbirea
celor știutori.
Pasărea pădurilor răspunde: „Nu – niciodată cân-
tecele nu se pot învăța".

Pasărea din colivie spune: „Vai! deloc nu cunosc încă, cântecul pădurii".

Sunt dornice de atâta dragoste – dar niciodată în zborul lor nu-şi vor putea atinge aripile.
Printre zăbrele se privesc şi dorinţa de a se pătrunde le e zădarnică.
Îşi flutură aripile şi neîncetat îşi cântă: „Vino lângă mine dragostea mea".

Cea cu aripile libere strigă: „Nu – nu pot – mi-e teamă de porţile zăvorâte ale coliviei tale".
Cea întemniţată rostea: „Vai! cât de vlăguite şi pline de moarte-mi sunt aripile!"

7

O! Mamă, în astă zi trebuie să treacă Prinţul cel tânăr prin faţa portiţei noastre.
Putea-voi oare să mai lucrez?
Învaţă-mă să-mi ondulez părul, şi spune-mi ce veşmânt trebuie să pun.
De ce oare privirile tale cată spre mine cu atâta mirare?
Ştiu prea bine că nici o privire nu va arunca ferestrei mele, şi ştiu că într-o clipă va dispărea şi că doar vaietele îndepărtate ale flautului lui vor veni să-mi izbească urechea.
Dar Prinţul cel tânăr, trebuie să treacă prin faţa portiţei mele şi ţin ca azi să mă împodobesc cu tot ce am mai frumos.

Mamă – Prinţul cel tânăr a trecut prin faţa portiţei noastre şi raza dimineţii îi împodobea carul.
Mi-am dezvelit faţa privirilor lui. Am smuls de la gâtul meu lanţul cu pietre preţioase şi l-am azvârlit la picioarele carului lui.

Știu prea bine că nu a ridicat colierul plin de sclipiri, și știu că a fost strivit sub roțile carului lui, lăsând o pată înroșită în pulberea drumului.
Nimeni n-a știut ce era acel dar, și cui i-a fost dat.
Dar Prințul cel tânăr a trecut prin fața portiței noastre și i-am zvârlit în cale, podoaba sânilor mei.

8

Se stinse candela la căpătâiul patului meu – și în zorii zilei mă trezi o dată cu cântatul păsărilor.
M-am așezat în fața ferestrei și am încercuit părul meu căzut în lungi valuri pe spinare – cu o coroană de flori.
Tânărul călător veni de-a lungul străzii învăluit în ceata fermecată a dimineții.
Un lanț de perle îi atârna de gât și razele soarelui se zbăteau în lumina coroanei lui.
Se opri în fața portiței mele și plin de dragoste îmi spuse: -- Unde este dânsa"?
Sfioasă, nu putui să-i răspund: „Ea – tinere călător – sunt eu – sunt eu".

Ziua începu să se-ntristeze – și candela încă nu se aprinsese.
Îngândurată – îmi netezeam firele părului meu.
Tânărul călător sosește în carul său luminat de razele soarelui ce-și culcau măreția.

Caii săi spumegau – și haina-i era plină de praf.
Coborî în fața portiței mele și cu o voce obosită întrebă: „Unde este dânsa?“
Sfioasă – nu putui să-i răspund: „Ea – drumețule obosit – sunt eu – sunt eu“.

E noapte de aprilie. Lampa împrăștie viața în toate ungherele odăii mele.
Zefirul de miazăzi bate liniștit.
Papagalul gălăgios se odihnește în colivia lui.
Ilicul îmi poartă culoarea păunului și mantia-mi e verde ca iarba ce abia răsare.
Lângă fereastră – trântită pe podeaua odăii, pândesc tăcerea străzii.
Prin noaptea neagră – îmi șoptesc fără-ncetare:
– „Aceea – drumețule necăjit – sunt eu – sunt eu“.

9

De cu noapte când singură mă duc la întâlnirea mea de dragoste, păsărelele nu cântă, vântul nu bate și de cele două părți ale străzii căsuțele stau adormite.
La fiecare pas, picioarele-mi se-ngreuiază, și sfiala-mi aprinde obrajii!
Când stau în pridvor și caut să aud de – dragul meu – vine, nici o frunză din pom nu mișcă – iar apa pârâiașului e liniștită ca sabia pe genunchii unui păzitor adormit.
Doar inima mea bate cu putere. – Nu știu cum aș liniști-o!
Când dragul meu vine de se așază lângă mine când toată ființa-mi tremură, și pleoapele-mi se-ngreuiază, atunci noaptea se-ntunecă – vântul îmi stinge lumina lămpii și norii își întind lințoliul pe fața stelelor pline de lumini.
Doar podoaba sânilor mai arde și împrăștie lumina ei. Nu știu cum aș putea-o ascunde!

10

Fecioară! lasă-ți treburile tale – ascultă. Oaspele cel așteptat – a sosit.
L-auzi despletind gălăgios lanțurile ce-ncătușează poartă?
Taci – nu grăi. Nu-ți grăbii pașii – să-i ieși întru-ntâmpinare.
Fecioară! lasă-ți treburile tale.
În astă seară – sosit-a oaspetele.

Nu fecioară – nu-i respirarea unui suflet – nu te teme.
Luna plină luminează o noapte de april. Umbrele din curte sunt șterse, iar deasupra tuturora se-ntinde albastrul nemăsurat al cerului.
Acopere-ți cu un văl – de crezi – privirea ta și du lampa ia ușă de ți-e frică.

Nu fecioară – nu-i respirarea unui suflet – nu te teme.
Nu – nu-i spune nimic – de sfială te îmbujorează.

Te dă în lături din fața ușii – atunci când îl vei primi.

De te întreabă ceva – de vrei – îți pleacă în liniște privirile spre pământ.
Oprește clinchetul brățărilor tale – când cu lampa-n mână – vei desface larg, larg porțile – primirii lui.
Nu – nu-i spune nimic – de sfială te îmbujorează!
N-ai sfârșit oare treburile tale – fecioară?
Ascultă – sosit-a oaspetele așteptat.

N-ai aprins oare lumini în staul și nici n-ai pregătit coșul cu daruri pentru slujba nopții?
N-ai pus oare în cărarea părului tău, semnul roșu al fericirii, și nu te-ai gătit în haina sfințită a nopții?
Vai! fecioară! auzi tu oare? – Oaspetele a venit, lasă-ți treburile tale.

11

Vino aşa cum te găseşti – nu întârzia prea mult cu
găteala ta.
Dacă buclele părului tău s-au despletit şi cărarea
pieptănăturii tale nu e dreaptă, şi dacă pan-
glicile cingătoarei tale nu-s bine prinse – cui
ce-i pasă.
Vino aşa cum te găseşti – nu întârzia prea mult cu
găteala ta.

Vino în grabă pe iarba cărăruii tale.
Dacă boarea dimineţii face să-ţi lunece piciorul –
dacă părul tău buclat se despleteşte pe umerii
tăi goi şi dacă perlele colierului tău se deşiră –
cui ce-i pasă!
Vino în grabă pe iarba cărăruii tale.

Vezi tu norii, care învăluie cerul?
În zare cârduri de becaţe se depărtează de vuie-
tul ţărmului şi vântul cel neastâmpărat – îşi
zburdă furtuna prin întinsul câmpiei.

Vitele pline de spaimă se reîntorc la adăpostul
staulului lor.
Vezi tu norii, care învăluie cerul?

În zadar aprinzi lampa să te poţi găti. Tremură
lumina ei şi se stinge în bătaia vântului.
Cine ar putea şti că pleoapele tale n-au fost înne-
grite de negrul fumului ei?
Mai negrii sunt ochii tăi – decât norii vestitori de
ploaie.
În zadar aprinzi lampa – se va stinge.

Vino aşa cum te găseşti – Nu-ntârzia prea mult
cu găteala ta.
De coroana părului tău nu-i bine împletită – cui
ce-i pasă?
De brăţara ta nu-i închisă – las-o.
Norii întunecă albastrul cerului – şi orele se îngân-
durează.
Vino aşa cum te găseşti – nu întârzia prea mult cu
găteala ta.

12

Dacă din dorința de a face ceva, vrei să umpli ulciorul tău, vino – vino la lacul meu.
Apa va cuprinde cu putere picioarele tale și-ți va susura taina ei.
Umbra ploii ce vine, se-ntinde peste dune, nori negri întunecoși se odihnesc pe coroana albastră a arborilor, întocmai ca smocul de păr, pe sprâncenele tale.
Cunosc prea bine mersul pașilor tăi.
Sunetul lor face să zvâcnească neîncetat inima mea.
De trebuie să umpli ulciorul tău, vino – vino la lacul meu.
Dacă trântită în voie – vrei să lași să lunece pe-ntinsul apei ulciorul tău – vino – vino la lacul meu.
Iarba câmpiei e înverzită și în depărtare florile sălbatice se ridică cu miile.

Gândurile tale – vor părăsi adăpostul ochilor tăi – ca și păsările cuibul lor.
Vălul tău se va nărui la picioarele ființei tale.
De n-ai nimic de făcut – vino – vino la lacul meu.

Dacă cu ochii plini de somn – vrei să te cufunzi în apă limpede, vino – vino la lacul meu.
Lasă-ți pe mal mantia ta albastră, căci o apă mai albastră te va învălui.
Valurile s-or înmuia să-ți mângâie gâtul tău catifelat și să-ți șoptească mii de taine.
De vrei să te cufunzi în ei, vino – vino la lacul meu.

Dacă nebună, alergi spre viața morții – vino – vino la lacul meu.
E rece și nemăsurat de adânc.
E negru ca un somn despuiat de puterea viselor;
Acolo în adâncimea lui nopțile și zilele sunt la fel și cântecele toate sunt potolite.
De vrei să te cufunzi în moarte – vino – la lacul meu.

13

Nu cerem nimic.
Stăteam înapoia unui copac, adăpostit la margine de pădure.
Ochii aurorei erau încă acoperiți de somn și boarea dimineții plutea în nesfârșitul văzduhului.
Mirosul moleșitor al ierbii era plin de bruma care făcea veșmânt pământului.
Ca să mulgi vaca cu mâinile tale fragede și moi ca untul, ai stat sub frunzișul unui banan.

Stăteam nemișcat.
O vorbă nu susurat-au buzele mele, ci doar singură o păsărică ascunsă prin desișul tufișului cântă.
Florile manghierului se scuturau în stradă, și una câte una albinele veneau să zburde în jurul lor.
Poarta templului lui Shiva, tremurată de valurile pârâiașului, s-a deschis, iar slujitorul și-a

început cântarea.
Cu cofița rezemată-n poala ta așa mulgeai vaca.
Am rămas locului privindu-te – și ulciorul meu tot gol a rămas.

Deloc nu m-am apropiat ființei tale.
Ziua își despletise lumina din adâncul nopții, când dangătul clopotului de rugăciuni își înfiripă cântarea.
Praful se ridica în nori groși în urma cirezilor de vite, ce veneau de-a lungul drumului.

Femeile, cu cofițele – pline până-n vârf rezemate în șoldurile lor, se-ntorceau de la apa pârâiașului.
Brățara ta suna și spuma laptelui se revărsa în belșug pe marginea cofiței.
Dimineața trecuse – și eu – nu m-am apropiat deloc ființei tale.

14

Pe înserat când ramurile bambului fremătau în bătaia vântului – eu mergeam pe drum – și nu știu de ce?
Umbrele înserării își lungeau brațele în nesfârșit – fugărind lumina care se ascundea în depărtarea zării.
Păsările obosite de cântul zilei – se odihneau în tăcerea aripilor lor,
Mergeam pe drum – și nu știu de ce?

Un copac ce-și plânge tristețea în jalea ramurilor lui – face umbra colibei mele, ce țărmure malul pârâiașului.
Cineva își țesea greul vremii lucrând – iar prin colțuri de colibă clinchetul brățărilor doineau
Am rămas locului – în fața acestei colibe – și nu știu de ce?

O cărăruie îngustă și întortocheată – străbate prin câmpii de muștar și păduri de manghier –

trecând prin fața bisericii din sat și a târgului – după malul pârâiașului.
M-am oprit în fața acelei colibe – și nu știu de ce?

Era o zi de martie.
Ce mult e de atunci! Adierea primăverii era plină de duioșie, iar florile manghierului se scuturau în praf.
Apa colcăia în salturi – și mângâia în drumul ei – vasul de aramă așezat pe mal.
Mă gândesc la acea zi plină de voioșie de martie – și nu știu de ce?

Umbrele serii devin amenințătoare – vitele reintră în staulul lor,
Lumina posomorăște pajiștea singuratică,
La țărmul mării – sătenii își așteaptă luntrea;
Încet – mă-ntoc pe același drum – și nu știu de ce?

15

Alerg prin umbra pădurii, cum aleargă cerbul parfumat cu miros de mosc și beat de aroma parfumului lui.
E noapte de mai și vântul e zefir de mai.
Pierd cărăruia pașilor mei – și rătăcesc la nesfârșit.
Caut ceea ce nu pot să găsesc și găsesc ceea ce nu caut.

Din sufletu-mi se-nalță icoana vie a dorințelor mele, și plină de veselie îmi joacă înainte în dans nebun.
Viziunea orbitoare se întunecă.
Încerc s-o prind – îmi scapă mâinilor și mă lasă rătăcit.
Caut ceea ce nu pot să găsesc și găsesc ceea ce nu caut.

16

Se înlănțuie brațele noastre – se caută privirile apoi,
Așa începe povestea inimilor din noi.
E noapte de martie scăldată de lună. Mirosul discret al florii ce înrumenește, plutește-ntinsul văzduhului.
Flautul meu părăsit – e aruncat la pământ – și buchetul tău cu flori e încă nesfârșit.
Dragostea între tine și mine – e tot așa de senină, ca și cea mai umilă cântare.

Vălul tău – culoarea șofranului – îmbată privirea ochilor mei.
Coroana de iasomie, pe care tu mi-o împletești – înveselește inima mea, ca și o binecuvântare.
Același joc nesfârșit – de daruri și rețineri – de mărturisiri și gânduri ascunse – de surâsuri și stângăcii:
lupte voluptuoase zadarnice.

Dragostea între tine și mine e tot așa de senină ca
și cea mai umilă cântare.

Nici o taină să nu depășească tainele prezentului;
nici o străduință către lucruri de neînfăptuit; nici
o umbră să ne întunece în urma plăcerii – și
nici o cercetare în negura întunericului.
Dragostea între tine și mine – e tot așa de senină
ca și cea mai umilă cântare.
Nu rătăcim – din toate vorbele noastre – în veș-
nică tăcere; nu ne înălțăm mâinile în gol după
speranțe zadarnice.
Nouă ne e de-ajuns ceea ce dăm – și ceea ce
primim.
Noi n-am stors bucuria până la ultima ei picătură,
pentru a scoate din ea – vinul suferinții.
Dragostea între tine și mine – e tot așa de senină,
ca și cea mai umilă cântare.

17

În copacul lor cântă o galbenă păsărică – ce face
să-mi tresară sufletul – de bucurie.
Amândoi locuim în același sat – e singura noastră
fericire.
Dragii ei mielușei – pasc în voie, la umbra copa-
cilor din grădina noastră.
De cumva se rătăcesc prin desișul câmpiilor pline
cu orz – îi prind în brațe de-i adăpostesc.
Numele satului nostru e Khanjana – iar pârâiașul
e numit Anjana.
Numele meu e cunoscut satului întreg – iar al ei e
Ranjana.

Doar o livadă ne desparte. Cârduri de albine din
stupul nostru se duc să culeagă miere din cel
al lor.
Florile ce mâna ei le aruncă din prag – plutesc pe
apa pârâiașului ce ne scaldă făptura.
Coșurile înțesate cu flori veștejite de Kusm – sunt

aduse din livada lor -- la târgul nostru.
Numele satului nostru e Khanjana -- iar pârâiaşul
e numit Anjana.
Numele meu e cunoscut satului întreg – iar al ei e
Ranjana.

Drumul ce în primăvară îţi conduce paşii la casa
lor – te îmbată cu parfumul florilor de manghier.
Când inul în grădina lor e gata de cosit, cânepa e
înflorită în câmpia noastră.
Stelele ce zâmbesc căsuţei lor, ne luminează şi
pe noi cu aceeaşi scânteiere.
Ploaia care umple fântâna lor – îndeseşte pă-
durea noastră.
Numele satului nostru e Khanjana – iar pârâiaşul
e numit Anjana.
Numele meu e cunoscut satului întreg – iar al ei e
Ranjana.

18

Când cele două surori – vin să-şi umple cofiţa cu
apă în ăst loc – un zâmbet se zbate pe buzele lor.
Ele se aşteaptă ca – el să fie ascuns înapoia
copacilor – ori de câte ori vin să-şi ia apă.
Cele două surori îşi şoptesc ceva – atunci când
trec prin ăst loc.
Ele trebuie să fi ghicit taina aceluia ce stă ascuns
după copac, ori de câte ori vin să-şi ia apă.
Cofiţele lor se apleacă fără de voie şi apa se
împrăştie atunci când ele ajung în ăst loc.
Ele trebuie să fi descoperit că inima cuiva, ascunsă
după copaci – bate atunci când ele vin să-şi
umple cofiţa cu apă.
Cele două surori se privesc – şi-şi râd una alteia,
când vin în ăst loc.
Picioruşele lor grăbite; fetele zâmbesc; iar – acela –
ascuns înapoia capacului stă plin de nelă-
murire – atunci când ele vin să-şi umple cofiţa
cu apă.

19

Ai mers pe marginea pârâiașului – și cofița plină
se rezema de mijlocul tău.
De ce cu atâta patimă ai întors privirea și m-ai
privit printre firele vălului tău, ce flutura?
Privirea-ți fulgerătoare – ruptă din puterea nopții
se îndrepta spre mine, asemeni zefirului ce
face să freamăte apele curgătoare, ca apoi să
se piardă printre umbrele după mal;
Asemeni păsărilor nopții, ce cu o grabă nebună
trec prin întinsul unei odăi, plină de întuneric și
aleargă de la lumina unei ferestre la cealaltă –
și apoi se pierd în noapte.
Tu ești ascunsă ca o stea de după coline, iar eu
nu sunt decât un călător în drum...
De ce oare te-ai oprit o clipă și m-ai privit printre
firele vălului tău – atunci când mergeai pe
malul pârâiașului cu cofița plină, rezemată de
mijlocul tău?

20

Zile după zile – El – vine... și se duce.
Du-te scumpe prietene și dă-i această floare –
floarea părului meu.
De te-o întreba cine i-o dă, te rog, nu-i spune, căci
El vine... ca să se ducă.

La umbra unui copac – în pulberea drumului – vei
găsi ființa lui.
Fă-i pernă – scumpe prietene – din petalele flori-
lor și din frunzele lor.
Ochii-i sunt întunecați de dor și privirea lui mă
doare.
Nicicând – nu spune ce gândește – căci, El vine –
și... pleacă.

21

De ce în fapt de zi – tânărul călător – vine la ușa mea?
Ori de câte ori vin și ori de câte ori plec – privirea lui mă-ntâlnește și chipu-i îmi tulbură lumina ochilor.
Nu știu de trebuie să-i vorbesc – sau de trebuie să tac...
De ce oare ales-a poarta mea?

Pline de-ntuneric sunt nopțile înnourate de iulie – cerul de toamnă e de un albastru liniștitor – și vântul de miazăzi e șăgalnic în zilele de primăvară.
Cântecul său ia în fiecare clipă culoarea unei vieți noi.
Las lucrul în voia lui – și ochi-mi se umplu de ceață.
De ce oare ales-a poarta mea?

22

Când grăbită trecu pe lângă mine – rochia ei mă atinse.
Ca dintr-o insulă necunoscută a unei inimi – venit-a spre mine o adiere fierbinte de primăvară.
Adierea ei mă mângâia – și dispărea întocmai ca petalele din floare – smulse de puterea vântului.
Adierea ei mă atinse cu aceeași putere cu care m-ar fi atins vaietul inimii și fiorii trupului ei.

23

De ce cu atâta nepăsare – rămâi în ăst loc – să te joci cu brățările tale?
Umple cofița ta – e timp să te întorci acasă.
De ce atâta nepăsare – mâinile tale grăbesc valurile apei, atunci când privirea ta doritoare – se desfată, căutând în drumul mare – ochii cuiva?
Umple cofița ta – e timp să te întorci acasă.

Ziua se întunecă ceas cu ceas și apa pârâiașului se-nvolbură.
Valurile șăgalnice își râd voioșia – susurându-și tainele lor.
Norii rătăcitori se îngrămădesc în zare – înnoptând colinele îndepărtate.
Privirea lor leneșă întârzie, privindu-ți chipul – și surâzând ochilor tăi – se înveselește.
Umple cofița ta – e timp să te întorci acasă.

24

Nu păstra numai pentru tine, taina sufletului tău, dragă prietenă.
Spune-mi-o în taină mie – și numai mie.
Tu, care ai surâsul plin de viață, șoptește-mi taina sufletului tău!
Inima mea singură o va auzi – urechile-mi se vor închide.

Noaptea e adâncă, casa e învăluită în tăcere și cuiburile păsărelelor sunt pline de somn.
Spune-mi draga mea, spune-mi, printre lacrimile tale șovăielnice – printre zâmbetele tale pline de neliniște și printre clipele, care-ți împurpură obrajii îndurerați – spune-mi taina sufletului tău!

25

O! Tinereţe, vino la noi şi ne spune de ce ochii-ţi
sunt aşa plini de nebunie?
Nu ştiu ce vin cu aromă otrăvitoare băut-am azi,
ca să port în priviri astă nebunie!
Ruşine ţie!

Pe lume sunt oameni cu minte şi oameni nebuni –
prevăzători şi nepăsători.
Sunt ochi în lumea asta ce veşnic surâd şi ochi ce
plâng neîncetat – şi ochii mei sunt plini de nebunie.

O! Tinereţe de ce aşa de liniştită rămâi la umbra
ăstui copac.
Picioarele-mi sunt grele de greutatea inimii mele –
şi mă odihnesc la umbra ăstui copac.
Ruşine ţie!

Unii îşi urmează cărăruia lor, şi alţii înlănţuiţi
şovăie neîncetat – unii sunt liberi şi alţi înlănţuiţi – şi
picioarele îmi sunt grele de greutatea inimii mele.

26

Ce-mi dai, cu toată voia-ţi – primesc.
Mai mult – nimic nu-ţi cer.
– „Da, da – eşti mulţumitul cerşetor. Te ştiu.
Vrei tot ce am să-ţi dau".

De aş putea avea astă floare rătăcită, aş strânge-o la piept cu foc nestins.
– „Dar dacă, ar avea spini?"
– „I-aş îndura".
– „Da, da – eşti mulţumitul cerşetor. Te ştiu.
Vrei tot ce am să-ţi dau".

O singură privire a ochilor tăi drăgăstoşi mi-ar
ferici viaţa pentr-o întreagă veşnicie.
– „Dar dacă fi-va crudă privirea mea?
– „Ia-ş păstra rana în adâncul nemăsurat al sufletului meu".
– „Da, da – eşti mulţumitul cerşetor. Te ştiu.
Vrei tot ce am să-ţi dau".

27

Să crezi în dragoste, chiar dacă-i izvor nesecat de durere.
Nu-ţi încătuşa nicicând viaţa inimii tale.
– „Nu, nu, prietene al meu. Vorbele tale sunt întuneric şi nu le pot pricepe".

Iubita mea, – sufletul nu este făcut decât să trăiască între lacrimă şi cântec.
– Nu, nu, prietene al meu. Vorbele tale sunt întuneric şi nu le pot pricepe.

Veselia e de scurtă durată ca şi stropul de brumă.
Când surâde – atunci ea moare.
Durerea este puternică şi de neînfrânt.
Lasă fiorii dragostei să-şi trezească din nou lacrimile durerii în ochii tăi.
– „Nu – nu prietene al meu. Vorbele tale sunt întuneric şi nu le pot pricepe".

Floarea de lotus voieşte mai bine să se răsfeţe o

clipă doară în lucirea, soarelui, ca apoi să moară, decât să trăiască veşnicia iernii într-un biet mugur.
– „Nu – nu prietene al meu. Vorbele tale sunt întuneric şi nu le pot pricepe".

28

Privirea-ţi întrebătoare e plină de-ntuneric. Ar vrea
să cunoască gândul ce mă frământă – ca şi
luna – adâncul apelor.
Am desfăşurat înaintea ochilor tăi de la o zi la alta
toată viaţa mea.
Nimic n-am ascuns şi nimic n-am reţinut privirilor
tale, şi iată de ce tu nu mă cunoşti.

De viaţa-mi ar fi o gemă – aş frânge-o în mii de
bucăţi şi strângându-le într-un lanţ – le-aş
atârna gâtului tău.
De n-ar fi decât o floare gingaşă şi plină de viaţă –
aş smulge-o după tulpina ei s-o anin părului tău.
Dar ea – ea nu-i decât o inimă – draga mea.
Cunoaşte careva marginile ei?
Marginile ei necunoscute sunt şi Ţie – şi totuşi
stăpâna acestei împărăţii eşti!

De n-ar fi decât o clipă de plăcere – ai vedea-o

înflorind într-un surâs de fericire şi pe dată ai
înţelege-o,
Şi dacă n-ar fi decât chin – s-ar topi în mii de
lacrimi cristaline – reflectând fără de şoaptă
taina ei,
Dar ea... e dragoste – iubita mea!
Plăcerea şi chinul ei sunt neţărmurite – dorinţele!
şi fericirile sunt veşnice.
Şi aşa de aproape e de Tine – ca însăşi viaţa ta –
dar niciodată n-o vei cunoaşte în toată a ei
putere.

29

Vorbeşte-mi dragostea mea, şi spune-mi cuvintele ce le şopteai – cântând!
Noaptea e adâncă – stelele sunt pierdute în negura norilor şi vântul suspină trecând printre frunze.
Îmi voi despleti părul. Mantia-mi albastră mă va învălui întocmai ca şi puterea nopţii.
Voi strânge cu putere la sânul meu – al tău chip, şi aci în plină singurătate vorbi-voi inimii tale.
Voi închide ochii – şi voi asculta totul.
Nu voi privi deloc – privirile ochilor tăi.
Şi când vorbele se vor fi sfârşit – vom rămâne liniştiţi – acoperiţi de greul tăcerii.
Doar arborii îşi vor şopti în întunecime.
Noapte se va lumina – şi zorile vor apare.
Odată ne-om mai privi în ochi şi apoi – fiecare îşi va urma drumul început de el!
Vorbeşte-mi dragostea mea – şi spune-mi cuvintele ce le şopteai cântând!

30

Eşti norul serii – ce pluteşte pe cerul visurilor mele.
Te modelez – şi întruchipez după dorinţele dragostei mele.
A mea eşti – a mea – stăpână a visurilor mele nemărginite.

Picioarele-ţi sunt stropite cu văpaia dorinţelor mele – o! culegătoare a cântecelor mele vesperale.
Buzele-ţi sunt amare şi tot atât de dulci – de vinul durerii mele.
A mea eşti – a mea – stăpână a visurilor mele singuratice.

Eşti umbra patimei mele – ce-ţi întunecă ochii.
Eşti călătorul ce zilnic străjuieşte adâncul privirilor mele.
Te-am prins şi te-am învăluit în mreaja cântecelor mele – draga mea.
A mea eşti – a mea – stăpână a visurilor mele nepieritoare.

31

– Sufletul meu – pasăre a deşertului – găsit-a cerul în ochii tăi!
– Ochii tăi sunt leagănul dimineţii şi regatul stelelor.
– Adâncimea lor, îneacă cântecele mele.
– Lasă-mă să plutesc în ăst cer neţărmurit şi plin de singurătate.
– Lasă-mă să frâng norii şi să-mi despletesc aripile în lumina soarelui.

32

Spune-mi – spune-mi dragul meu – de toate astea sunt adevărate.
Când aceşti ochi strălucesc cu foc – se adună oare în sufletul tău nori negri furtunoşi?
Adevărat e oare – adevărat, că buzele mele îţi sunt tot atât de dulci ca primul revărsat al dragostei tale?
Şerpuieşte oare în vinele mele – amintirea nopţilor fermecătoare de mai?
Freamătă oare pământul ca o harpă la atingerea picioarelor mele?
Şi adevărat e oare că la vederea mea, boarea pică din ochii nopţii şi lumina zilei e fericită când mă-nvăluie?
Adevărat e oare că dragostea ta neprihănită m-a căutat de-a lungul veacurilor şi lumii, şi că atunci când m-a găsit, dorinţa ta a fost potolită de vorbele mele dulci, de ochii mei, de buzele-mi şi părul buclat?

Și e adevărat oare – că misterul Infinitului – e scris pe astă mică frunte?
Spune-mi – spune-mi dragul meu de toate astea sunt adevărate!

33

Te iubesc dragul meu. Iartă-mi astă iubire. Ca o pasăre ce și-a pierdut cărarea m-ai prins în umbra aripilor tale, că vălul sufletului meu săgetat de puterea ta – căzu.
Acoperă-l cu mila ta, dragul meu drag – și iartă-mi astă iubire.

Și dacă nu mă poți iubi – dragul meu – iartă-mi astă durere.
Nu-mi zvârli priviri răutăcioase din depărtarea zărilor.
Mă voi strecura în colțul meu și înmărmurită voi rămâne în puterea îngândurată a nopții.
Cu amândouă mâinile – acoperi-voi rușinea ochilor mei.
Întoarce-te de la mine – dragul meu drag – și iartă-mi astă durere.

Și dacă mă iubești, dragul meu – iartă-mi astă veselie.

Când sufletul meu e scăldat de valurile fericirii, nu râde de rătăcirea mea învolburată de primejdii.
Când înălțată pe soclul puterii – te conduc cu tirania dragostei mele, și când ca o zeiță îți închin ție bunurile mele, primește-mi mândria, dragul meu – și iartă-mi fericirea.

34

Nu pleca – iubitul meu, fără a-ți lua rămas bun!
Toată noaptea am vegheat și iată că acum ochii-mi cad de somn.
Mi-e teamă că te-oi pierde – de-oi adormi.
Nu pleca iubitul meu – fără a-ți lua rămas bun!

Tresar și întind mâinile să te ating cu ele.
Mă întreb: „E oare vis?"
De ce nu pot sădi picioarele tale în carnea sânilor mei și să le țin strânse la piept?
Nu pleca iubitul meu – fără a-ți lua rămas bun!

35

De teamă de a nu te cunoaşte prea iute – tu te joci cu mine.
Tu mă acoperi cu fulgerele tale de râs – doar numai să-mi ascunzi lacrimile tale.
Îţi cunosc eu toate aste prefăcătorii!
Nicicând nu spui vorba adevărată, pe care-ai vrea s-o rosteşti.
De teamă de a nu te putea preţui – tu te furişezi prin mii de chipuri,
De teamă de a nu te amesteca cu lumea multă – tu stai deoparte.
Îţi cunosc eu toate aste prefăcătorii!
Nicicând tu nu iei calea, pe care ai vrea s-o iei.
Tu ceri mai mult decât toate celelalte, şi iată de ce eşti plină de tăcere.
Cu o nepăsare nebună tu te îndepărtezi de toate darurile mele.
Cunosc eu toate aste prefăcătorii!
Nicicând nu iei, ceea ce vrei să iei.

36

El îmi şopti: „Dragostea mea – înalţă-ţi ochii"
L-am mustrat spunându-i: „Pleacă" – şi el nu s-a mişcat.
Cu mâinile mele prinse în ale lui – aşa a stat înaintea-mi.
I-am spus: „Părăseşte-mă" – dar el n-a plecat.

Şi-a apropiat chipul lui de urechea mea. L-am privit şi i-am spus:
– „Ce ruşine" – şi el nu s-a mişcat din loc.
Buzele lui atinseră obrajii mei.
Am tremurat – şi i-am spus: „Prea mult îndrăzneşti" – dar el n-a roşit.
Înfipse o floare în părul meu – i-am spus: „Degeaba" – dar el nu s-a neliniştit.
Îmi luă florile ce-mi încercuiau gâtul şi dispăru.
Plâng şi întreb încă şi azi inima mea: „De ce nu se reîntoarnă?"

37

Dorești să încercui gâtul meu – cu florile unei cununi senine – o frumoasa mea?
Fie! Dar să știi că singura cunună pe care am împletit-o, e hotărâtă celora pe care le zărim printre razele luminoase – care locuiesc zări de necercetat și care își adună zilele vieții în cântecele poeților.
E prea târziu să-mi ceri inima în schimbul inimii tale!
A fost o vreme când fericirea umplea plinul vieții mele – întocmai ca parfumul miezul unei flori.
Azi însă – a fost zvârlită departe – departe în lumea vânturilor.
Cine cunoaște vraja cu care ai putea-o culege și din nou îi reda locul?
Inima mea nu mai e a mea – s-o pot închina uneia singure,
Ea e închinată mulțimii.

38

Dragostea mea – fu o vreme când poetul tău se năpusti în lumea poemelor mari, epice.
Vai! deloc n-am fost prevăzător! Poemul meu se izbi de umerii tăi armonioși și colo își găsi sfârșitul:
Se frânse în mii de cântece, ce la picioarele tale se risipiră.

Tot noianul de vechi legende istorice – se-ntunecă de lacrimi – și se făcu jucăria valurilor tale de bunătate.
Dragostea mea – schimbă-mi astă pierdere într-o rază de mulțumire.
Dacă dreptul la glorie – după moarte, mi-a fost nimicit, fă-mă nemuritor, atâta vreme cât mai trăiesc;
Și nu-mi voi plânge pierderea îndurerată și nici nu voi găsi în tine-o vină.

39

Toată dimineața am încercat să-mpletesc o cunună, dar florile-mi lunecau dintre degete.
Erai așezat departe de mine și mă priveai pe furiș.
Întreabă ăst ochi întunecat de răutate, a cui e vina?

Încerc să cânt un cântec – zădarnică încercare.
Un zâmbet pierdut tremure pe buzele tale.
Întreabă-l de ce – nereușita mea?
Lasă-ți buzele surâzătoare – să-ți spună cum glasul meu s-a întunecat în tăcere, ca o albină nebună de beție în sânul unui lotus.

E seară!
E timp ca florile să-și închidă petalele lor.
Lasă-mă să mă așez lângă tine – și poruncește buzelor mele să îndeplinească astă slujbă a nopții, la lumina stelelor îngândurate!

40

Ce zâmbet fără de încredere – aleargă în ochii tăi – când mă apropii să-ți spun adio!
Și dacă adeseori am făcut-o, desigur că ai gândit că mă vei revedea peste puțină vreme.
Aceeași părere avut-am și eu în adevărul gândului meu, căci
Zielele primăverii se întorc an cu an, luna ne părăsește, să ne găsească din nou și florile copacilor înbobocesc de cum începe an nou.
Și poate chiar că acel – adio – ce ți-l spuneam – nu era decât – la revedere.
Păstrează-ți o clipă astă iluzie. Nu te grăbi s-o îndepărtezi.
Când îți spun că te părăsesc pentru o veșnicie – primește-mi vorba ca plină de adevăr, și lasă din ochii tăi să pice ploaie de lacrimi, care să întunece o clipă doar – adâncul ochilor tăi;
Și apoi când voi reveni – să surâzi cu toată răutatea cu care-i vrea.

41

Sunt dornic să-ți spun cuvintele cele mai adânci –
pe care doresc să ți le spun.
Nu îndrăznesc – mi-e teamă de râsul tău.
Iată de ce – îmi râd de mine și fac să izbucnească
taina mea în mii de glume.
Nesocotesc chinul meu de teamă de a nu-l ne-
socoti Tu.

Sunt dornic să-ți spun cuvintele cele mai simțite, –
pe care doresc să ți le spun.
Nu îndrăznesc – mi-e teamă că nu le vei crede.
Iată de ce – le prefac în minciuni, și-ți spun prin
ele ceea ce nu gândesc.
Las să apară durerea mea ca ceva nechibzuit –
ca nu cumva s-o iei tu, drept nechibzuință.

Sunt dornic să-ți aleg – cuvintele cele mai pre-
țioase – pe care doresc să ți le spun.
Nu îndrăznesc – mi-e teamă că nu la fel îmi vei
răspunde.

Iată de ce – sunt plin de mândrie de astă putere a
mea.
Te chinui – de teamă că nu vei cunoaște niciodată
chinul.

Sunt dornic să mă așez – plin de tăcere – lângă
tine.
Nu îndrăznesc – de teamă că buzele-mi vor trăda
inima.

Iată de ce vorbesc mult și fără de șir – ascunzând
taina inimii mele în astă vorbărie.
Chinui suferința mea – ca nu cumva să mi-o
chinui – tu.

Sunt dornic – să mă depărtez de tine.
Nu îndrăznesc – mi-e teamă că vei întrezări
lipsa-mi de bărbăție.
Și iată de ce – vin spre tine cu fruntea sus și cu
un aer nepăsător.
Privirea chinuitoare a ochilor tăi îmi atâță durerea
la fiecare clipă.

42

O nebunie – beție orbitoare – când cu o lovitură
de picior deschizi larg porțile tale și vorbești
multe – în fața mulțimii;
Când golești comorile tale într-o singură noapte și
îți râzi de tot ce-i chibzuință;
Când fără nici o judecată o pornești pe căi ne-
cunoscute și te joci cu lucruri copilărești;
– Nu ține seamă de nimic din jurul tău;
Când în mijlocul furtunilor grozave – tu plutești
sfărâmând în două, cârma ta;
...Atunci eu – prietene – te urmăresc – mă înne-
bunesc după tine și mă las în voia necuratului.

Zile și nopți am pierdut în mijlocul oamenilor cin-
stiți, și plini de-nțelepciune.
Multe cunoștințe au înălbit părul meu și multe nopți
de nesomn au întunecat privirea mea.
Ani de-a rândul am îngrămădit în mine – pagini
întregi și numai știință – pe care azi strivește-le

jucând pe cimitirul lor și azvârle-le în lumea
vânturilor; căci știu că suprema înțelepciune
este: a fi beat și a se lăsa în voia necuratului.
Distruge toate scrupulele mincinoase și lasă-mă
să-mi pierd adevăratul meu drum despuiat de
orice bine.
Să vină munți de beție sălbatică și să mă ducă
târându-mă departe de țărmul mării.
Lumea e locuită de oameni cinstiți – muncitori
harnici și îndemânatici.
Sunt oameni ce stau cu multă ușurință – sus – și
alții ce stau cu multă cinste totdeauna jos.
Lasă-i pe aceia să fie de folos și plini de fericire,
și lasă-mă pe mine să fiu nebun și fără de preț;
căci știu că sfârșitul oricărei munci este: să fii
nebun și să te lași în voia necuratului.
Îți jur că de azi pe viitor nu voi mai cere nici o
cinste și nici o demnitate.
Mă las de mândria atotștiutorului și a judecării
binelui și răului.
Distrug castelul amintirilor mele până la ultima
picătură de lacrimă.
Mă arunc în spuma roșului vin și îmi pun sclipiri
de tinerețe în zâmbet.

Politeța și gravitatea le-oi rupe în bucăți și fac un
jurământ sfânt – de a fi nedemn – beat și a mă
duce în voia necuratului.

43

Nu, prietenii mei – orice ați spune – nicicând nu
mă voi face pustnic.
Nicicând nu m-oi face pustnic – dacă aceeași
hotărâre nu va răsădi și în sufletul ei.
Hotărât sunt pe vecie – să nu mă fac pustnic –
decât dacă voi găsi un adăpost plin de umbră
și o însoțitoare – prietenă.

Nu, prietenii mei – nicicând n-oi părăsi casa și
adăpostul meu fericit – să mă retrag într-o
pădure tăinuită, dacă nici un râs fericit n-ar
răsuna în umbra adăpostului meu, și dacă
vântul n-ar face să fluture mantia-i – culoarea
sofranului, și dacă șoapte melodioase – n-ar
adânci liniștea căminului meu.
Nu – Nicicând nu m-oi face pustnic.

44

Iartă Doamne – acești doi păcătoși.
Azi vântul primăverii suflă puternic, măturând praful și frunzele moarte, și cu ele – sfaturile tale.
Doamne – nu spune că viața e – deșertăciune, căci numai pentru o zi ne-am îndepărtat de prietenia morții, ca pentru câteva ore fermecătoare să devenim amândoi nemuritori.

Chiar dacă armata regelui – ar năvăli furioasă – asupră-ne, noi ne-am mulțumi să clătinăm din cap și mâhniți să le spunem:
„Fraților – nu ne stingheriți. De vreți să vă jucați cu aste jucării zgomotoase – porniți departe – și acolo – faceți să zăngăne armura voastră.
Noi doar, pentru câteva clipe ce vor dispărea – suntem nemuritori".

Dacă prietenii ne-ar împrejmui – noi umili – i-am saluta și le-am spune:

„Fericirea asta mare – ne pune într-o grea cumpănă".
Sub bolta nemărginită a cerului – locul unde stăm noi e prea îngust, căci primăvara – florile se înmulțesc și aripile zburdalnice ale albinelor se zbat.
Ăst cer sub care noi doi – nemuritori trăim – e îngust – e nemărginit de îngust.

45

Oaspeți – care veți fi împrăștiați din Voia Cerului
că nici o urmă din voi n-o mai rămâne în astă
lume.
Luați plin de zâmbet tot ce e ușurare și gingaș, și
tot ce vă împresoară.
Azi e sărbătoarea Umbrelor ce nu-și cunosc
ceasul morții.
Râsul vostru să nu fie decât – veselia nețărmurită
asemeni scânteirilor luminoase ce se scaldă
pe valurile apei.
Lăsați – viața voastră să joace ușor pe aripile
vremii – ca roua pe margine de frunză.
Smulgeți din coarde de harpă – sunete – ce vor fi
cântece trecătoare.

46

M-ai părăsit – și ți-ai urmat cărarea ta.
Am crezut că voi plânge de dorul tău și că voi
închide în inima mea singuratică – chipul tău
țesut într-un cântec de aur.
Dar vai! soarta mea neîndurată – timpul se
scurge,
Tinerețea se ofilește an cu an,
Zilele primăverii sunt trecătoare –
Ca un nimic închizi ochii florilor mândre; iar învă-
țatul îmi spune că viața nu-i decât un strop de
rouă, pe o frunză de lotus.
Să uit oare toate aceste – și să mă întorn în cău-
tarea celeia, ce m-a părăsit?
Nebunie – timpul e scurt.

Veniți nopți ploioase cu picioarele voastre umede.
Râzi, toamna mea aurie.
Vino – april' lună plină de senin – ce răspândești
săruturi în zarea îndepărtată,
Vino – vino și tu – vino.

Voi dragele mele – voi știți că suntem muritori.
E oare înțelept să-ți frângi inima pentru aceea, care-și răpește inima ei?
Nu – e scurtă vremea.
E fermecător să stai întins într-un colț singuratic, să visezi – să scri în versuri – că voi sunteți viața mea întreagă.
E vitejește să mângâi durerea cuiva – și totuși să nu fi mângâiat –
Dar un chip plin de viață mă pândește – și-și înalță ochii către mine.
N-am vreme decât să-mi șterg lacrimile și să-mi schimb acordul cântului meu – căci vremea fuge.

47

– Și fiindcă vrei – voi înceta de a mai cânta.
– De privirea mea – face mereu să-ți zvâcnească inima – voi întoarce privirea de la tine.
– De te cutremuri la întâlnirea mea – mă voi depărta din calea pașilor tăi.
– De ființa-mi te stinghерește – atunci când flori își împletesc degetele tale – voi fugi din grădina-ți singuratică.
– De apa pârâiașului tău e neliniștită la trecerea corăbiei mele, nu voi mai vâsli spre țărmul tău.

48

Dezleagă-mă de lanțurile tale fermecate – iubita mea.
Nu – nu mai turna seva sărutului tău în mine.
Nori grei de baisam adormitor – îmi copleșesc inima.
Deschide larg porțile tale – și fă loc soarelui dimineții.
Învăluit în cutele mângâierilor tale – mă simt una cu tine.
Dezleagă-mă de vrăjile tale, redă-mi toată bărbăția și –
– Numai atunci ți-oi putea închina o inimă neîncătușată.

49

Îi încercui brațele și nesățios o strâng la pieptul meu.
Caut să cuprind sub puterea brațelor mele – frumusețea ei, – să desprind
Zâmbetul ei senin sub greutatea sărutului meu și să beau pătimaș adâncul privirii ei.
Vai! Dar cum oare aș putea-o face? Cine-i acela, care poate distruge albastrul cerului?

Încerc să strâng în brațe – frumusețea ei.
Îmi scapă; –
Doar trupul ei rămâne stăpân al mâinilor mele.
Dezamăgit și frânt de oboseală – îmi reîncep din nou drumul părăsit.
Cum oare ar putea atinge trupul – floarea, pe care sufletul doar poate s-o atingă?

50

Dragostea mea – inima mea e văpaie zi şi noapte
la gândul întâlnirilor cu Tine – la întâlnirea ta –
ca la întâlnirea morţii nimicitoare.
Aş vrea să fiu distrus de Tine – ca de o furtună.
Ia-mi tot ce am; omoară-mi somnul; năruie-mi
visele, răpeşte-mă chiar lumii.
Prin astă pustiire şi adevărată despuiere a mea,
lasă să întrupăm frumuseţea într-o singură
fiinţă...
Vai! dorinţa-mi e zădarnică!
Unde oare, găsesc speranţa împreunării ade-
vărate, de nu în Tine Dumnezeul meu?

51

Sfârşeşte-ţi ultima cântare şi să pornim
Uită întunericul acestei nopţi – căci iată zorile.
Dar ce încerc să strâng în braţele mele?
Nicicând visele nu se pot întemniţa!
Mâinile mele arzătoare apasă – un gol – pe inima
mea.
...Şi toată fiinţa-mi e chinuită.

52

De ce oare s-a stins lumina lămpii?...
De vânt am apărat-o cu haina mea – și iată de ce s-a stins.

De ce floarea s-a ofilit?
Am strâns-o la pieptul meu cu dragoste, și plină de neliniște – și iată de ce s-a ofilit.

De ce pârâiașul a secat?
Am pus o stavilă apelor lui, ca numai mie să-mi servească – și iată de ce a secat.

De ce strunele harpei tale s-au rupt?
Am cercat să scot un sunet prea-nalt coardelor ei – și iată de ce s-au rupt.

53

De ce privirea ta mă face să roșesc?
Eu nu vin în fața-ți ca un cerșetor.
O oră doar am stat la capătul ogrăzii tale – înapoia gardului ce-ți împrejmuie grădina.
De ce privirea ta mă face să roșesc?

Din grădina ta – eu nici o floare n-am cules
Și nici un rod eu n-am luat.
Umil doar m-am adăpostit la umbra drumeagului tău, unde tot străinul se poate adăposti.
Eu nici o floare n-am cules.

Obosit eram – o știu – și ploua în stradă.
Vântul plângea printre crengile bambusului ce fremătau, și norii, ca o armată fugărită – fugeau pe-ntinsul cerului,
Am obosit.

Nu știu ce ai gândit de mine sau pe cine ai așteptat în prag.

Lumini ardeau în ochii tăi plini de aşteptare.
Cum oare aş putea şti că ochii tăi m-au văzut în puterea nopţii?
Nu ştiu ce-ai gândit despre mine.

Ziua îşi ia rămas bun – şi ploaia a-ncetat.
Las umbra copacului la marginea grădinii şi ăst loc pe care mă odihneam în voia ierbii.
Noaptea a venit: închide-ţi uşile tale.
Eu îmi reiau drumul – şi ziua îşi ia rămas bun.

54

Unde alergi în astă-seară cu coşul tău – când târgul s-a sfârşit?
Toţi cumpărătorii s-au reîntors – şi luna se ridică pe coroana copacilor din sat.
Strigătul celor ce-şi cheamă luntrea – străbate apa înnegurată, ajungând până la mlaştinile îndepărtate unde dorm raţe sălbatice.
Unde alergi cu coşul tău – când târgul s-a sfârşit?

Aripile somnului au închis ochii pământului.
Cuiburile păsărelelor sunt pline de somn şi freamătul bambusului a adormit,
Plugarii reîntorşi de la munca câmpului – întind în largul curţii, odihnitoarele lor paturi.
Unde alergi cu coşul tău – când târgul s-a sfârşit?

55

Era-n amiază – atunci când ai plecat.
Soarele clocotea pe întinsul bolții albastre.
Doar sfârșisem lucrul atunci când ai plecat, – și m-am așezat singură – în singurătatea pridvorului.
Adieri de vânt îmi aduceau din când în când aroma pajiștilor îndepărtate,
În tăcerea umbrii – porumbeii gângureau fără de preget și o albină rătăcită în odăița mea, povestea din noutățile câmpiilor îndepărtate.

În toropeala amiezii – dormeau ulițele satului.
Drumul era pustiu:
Freamătul frunzelor pornea să vrăjească – și apoi adormea într-un somn amețitor.
Priveam albastrul nemăsurat al cerului – și în timp ce satul dormea în toropeala amiezii – eu înscriam în zare numele cuiva ce odinioară mi-a fost drag.

Uitat-am să strâng părul meu fir cu fir.
Adieri de vânt se jucau în toat-a lor voie pe obrajii mei,
Pârâiașul susura liniștit – învăluit în umbra țărmului lui,
Nori albi molateci își înmărmureau tăcerea.
Uitat-am să strâng părul meu fir cu fir.

Era-n amiază – atunci când ai plecat.
Pulberea drumului ardea și câmpiile respirau puternic
Turturele ciripeau în ascunzișul frunzelor.
Eram singură-n pridvor – atunci când ai plecat.

56

Eram singura dintre toate femeile ce îngrijeam de micile îndatoriri zilnice ale unei case.
De ce oare m-ai zărit, şi m-ai smuls de la adăpostul răcoros al vieţii mele obişnuite?
Dragostea nemărturisită – e sfântă. Ca pietrele preţioase aşa luminează ea în taina înnegurată a inimii;
La lumina unei zile prea lucitoare – se-ntunecă de milă.
Vai! ai rupt vălul inimii mele şi ai smuls dragostea mea din tăcerea ei, năruind pentru vecie, umbra binecuvântată unde se odihnea.

Celelalte femei au rămas aceleaşi.
Nimic n-a pătruns în adâncul lor intim – şi nici ele nu-şi cunosc bine taina lor.
Cu aceeaşi uşurinţă plâng şi râd – se joacă şi muncesc.
Zilnic se duc la casa Domnului – aprind candela lor şi scot apă din pârâu.

Credeam că iubirea mea, n-ar îndura ruşinea chinuitoare a unei despărţiri,
Dar tu – tu îţi întorci privirea.
Drumul e deschis înainte-ţi – dar mie – mie mi-ai tăiat orice cale pe unde aş fi putut pleca, şi m-ai lăsat despuiată în privirea mulţimii, ai cărei ochi neîncetat mă împung, zi şi noapte.

57

O Lume – ţi-am cules floarea!
Am strâns-o la piept cu dor – dar m-au înţepat ai ei spini.
Când ziua începuse să se-ntunece, floarea mea s-a ofilit, dar durerea nu mai contenea.

O! Lume – mii de flori se vor înturna îmbătate de parfum şi pline de mândrie,
Dar ora culesului de flori, pentru mine! – a trecut.
Şi în noaptea întunecată – floarea mea nu mai trăieşte – doar singură durerea.

58

Într-o grădină veni în dimineaţa unei zile o copilă oarbă şi-mi oferi o coroană de flori, pusă pe o frunză de lotus.
Încercuit-am cu ea gâtul meu – şi lacrimi pornit-au din ochii-mi să pice.
La piept am strâns copila – şi i-am spus:
„Tu eşti o floare şi florile – sunt oarbe.
Tu nu poţi cunoaşte frumuseţea darului tău".

59

O femeie – Tu nu eşti numai opera minunată a
Domnului – Tu eşti şi aceea a oamenilor: căci
ei te încunună cu frumosul inimii lor.
Poeţii făuresc hlamida-ţi din firele aurite ale gân-
durilor lor,
Pictorii întipăresc pentru veşnicie forma trupului tău,
Marea îţi scoate pietrele ei preţioase; – adâncul
pământului – aurul lui; grădinile – florile lor
pline de vară, doar numai să te facă mai fru-
moasă şi mai fărădeseamăn.
Dorinţa omului acoperă de măreţie tinereţea ta.
Tu eşti jumătate femeie – jumătate vis.

60

În zgomotul asurzitor al vieţii – o! Frumuseţe de
piatră – tu rămâi mută şi neclintită – singuratică
şi pierdută în zare.
La picioarele tale – Dragostea veşnică şopteşte:
„Vorbeşte – vorbeşte draga mea"
„Vorbeşte – vorbeşte iubita mea"
– şi vorbele tale rămân înţelenite în piatră – o
Frumuseţe fără de simţire.

61

Tăcere suflete – lasă ora despărţirii să fie senină.
Nicicând să fie moarte – ci o nouă înfăptuire.
Să vieţuim cu amintirea dragostei noastre şi durerea să ni se schimbe în cântece.
Sfârşească-se zborul tău spre zări senine – învăluind în umbra aripilor tale adăpostul cuibului tău.

Fie ultima strângere de mâna, tot aşa de caldă ca şi floarea nopţii.
Întârzie sfârşit frumos al dragostei noastre – doar o clipă – şi spune-ne în taina nopţii ultimele tale cuvinte.
Mă plec spre faţa ta şi ridicând lumina lămpii – împrăştii raze luminoase pe cărăruia drumului tău.

62

În drumul întunecat al unui vis – am căutat-o pe aceea pe care odinioară o iubisem:
Căsuţa ei era aşezată la marginea unei străzi mohorâte.
În adierea nopţii – păunul ei drag dormita pe o stinghie a culcuşului lui – iar porumbeii îngânduraţi torceau vise în taina colţului lor.
Lângă uşa aşezat-a lampa ei – şi faţă-n faţă ne aveam.
Încet ridicat-a ochii ei mari, privirilor mele, şi în tăcerea gândului ei, îmi vorbi:
„Te simţi oare cu adevărat bine –
prietenul meu?“

Căutai să-i răspund – pierdusem obişnuinţa graiului.
Gândeam – zădarnică gândire!
Nici numele noastre nu-mi mai reveneau în minte.
În ochii ei luceau mărgăritare de lacrimi.

Îmi întinse dreapta ei și strângând-o, am rămas
fără grai.
Lumina lămpii pâlpâia în adierea nopții și încet își
stinse suflarea.

63

Călătorule venit-a timpul să pleci acum?
Noaptea e liniștită și întunericul se-ntinde de-
asupra pădurii.
Luminile scânteie în balconul nostru – florile sunt
pline de viață – și ochii cei tineri mai veghează
încă.
Sosit-a oare – ora plecării tale?
Călătorule – venit-a timpul să pleci acum?

N-am încercuit încă picioarele-ți cu brațele
noastre rugătoare,
Porțile-ți stau deschise – calul tău – gata de drum
-- te așteaptă.
Dacă am încercat să te ademenim, n-am făcut-o
decât cu cântecele noastre.
Doar ale noastre priviri au căutat să-ți întârzie
plecarea.
Călătorule – neputincioase suntem să te oprim,
– N-avem decât – lacrimile noastre.

Ce foc năruitor străluce în ochii tăi?
Ce fiori de neliniște tulbură sângele tău?
Ce chemare a întunericului te pătrunde?
Ce grozavă mulțumire citit-ai printre făcliile cerului, ca noaptea liniștită și plină de necunoscut să se fi furișat în sufletul tău?

De nu-ți plac adunările vesele – și dorești liniște – o! suflet obosit – vom stinge luminile și harpele noastre vor amuți.

Așa tăcuți vom sta în freamătul adormitor al frunzelor – și luna plină de duioșie – împrăștia-va tainic razele ei – pe luciul ferestrei tale.
O! călătorule – ce gând de nesomn sădit-a inima nopții în tine?

64

Toată ziua am umblat prin praful dogorâtor al drumului.
La umbra serii ciocăni la ușa unui han părăsit și numai ruină.
„Ashatul" supărat – își înfipse rădăcinele-i înfometate în crăpăturile mari ale zidului.
Era o vreme când pe aici veneau drumeții să-și spele obositele lor picioare.
Întindeau în largul curții păturile lor, și așezați sub razele tulburi ale lumii – vorbeau de zări necunoscute.

În zori de zi, la cântecul păsărilor, plini de vrajă, își dezmorțeau ochii, iar florile drumului pline de prietenie se plecau înaintea lor.
Azi însă, nici o urmă de lumină – nu mă mai așteaptă.

Pe zid dâre negre – din nopți îndepărtate de veghe mă privesc cu ochii lor stinși.

Câțiva licurici își flutură luminile prin umbra tufișului ce țărmure un lac fără de apă.
Iar bambușii își întind brațele lor pline de umbră pe drumul acoperit de iarbă.
Ziua e gata de drum – și nu-s încă oaspetele nimănui.
În fața mea se întinde veșnicia nopții – și oboseala mă doboară.

65

E oare glasul tău, care-l aud?
E noapte.
Oboseala mă încercuie ca și brațele pline de rugă ale unei ființe dragi.
Oare gura ta mă cheamă?

Ție doară ți-am închinat toată ziua; de ce oare, Stăpână, vrei cu puterea ta, să-mi răpești și nopțile?
Toate au sfârșit în astă lume – și de singurătatea nopții, tot omul se poate bucura.
De ce oare glasu-ți mă răpește nopții și vine să-mi aprindă focul inimii?

Oare noaptea nu-ți cântă – nici un cântec de leagăn?
Nu se înalță oare deasupra mândrei tale căsuțe, aripile liniștite ale luminilor cerului?
Nu cad oare nicicând amorțite în pulberea drumului – florile grădinii tale?

De ce oare mă chemi – ființă sfântă și plină de chin?
Lasă ochi-ți dulci și plini de fiorii dragostei să vegheze – plângând zadarnic.
Lasă să lumineze – întinsul gol al odăii tale – lumina lămpilor din ea,
Lasă corabia să poarte trudiții muncitori spre adăpostul lor.
...Eu părăsesc visele mele și alerg cucernic la chemarea ta.

66

Un nebun rătăcea odată întru căutarea pietrei filozofale – cu părul vâlvoi – albit de soare, plin de praf – trupul, doar o umbră, cu buzele încleștate ca și porțile închise ale inimii lui, și cu ochii plini de sclipiri – ca sclipirile licuricilor, ce-și caută în noapte prieten de lumină.
Înaintea lui – întinsul oceanului murmura.
Valurile săltărețe, povesteau din poveștile comorilor ascunse în adâncuri și-și râdeau de ăst neștiutor, ce nu le poate pricepe.
Se spune că se ducea fără de odihnă – și fără de speranță – urmându-și visul, care acuma se făcu una cu ființa lui;
Asemeni unui ocean ce-și înalță valurile către cer, pentru a atinge ce nu se poate atinge,
Asemeni stelelor ce se rotesc în cercul lor de foc, visând totuși un sfârșit, pe care nicicând nu-l vor ajunge;

Şi aşa rătăcea acel nebun pe câmpia pustiită, cu părul înecat în praf – căutând piatra filozofală.

Într-o zi un copil din sat se apropie de el, şi-i spune:
– „Dar unde găsit-ai ăst lanţ de aur, ce-ţi încinge mijlocul?"
Nebunul tresări. Lanţul de fier – se prefăcuse în aur!
Era adevărat! dar oare cum se întâmplase?
Cu o putere nebună îşi izbi fruntea.

67

Frate – nimic nu e veşnic în astă lume, nimic nu e statornic.
Păstrează frate, în adâncul sufletului tău, aceste cuvinte – şi te-nveseleşte.
Viaţa-ne e mai scumpă decât acel veşnic cântec,
Drumul nostru e mai lung decât o călătorie nesfârşită,
Cântecul lumii e mult mai mult decât cântul îmbătrânit al unui poet.
Floarea se ofileşte, şi moare – iar acela care a avut-o, nu trebuie să-i plângă o viaţă întreagă – moartea.
Frate – păstrează în adâncul sufletului tău aceste cuvinte – şi te-nveseleşte.

O tăcere de ani îţi trebuieşte, să poţi ţese o armonie desăvârşită.
Viaţa se stinge la apus de soare – ca să dispară în umbrele aurite.
Dragostea trebuie să-şi uite patima ei, ca să poată

bea în același timp și din cupa durerii – renăscând în lumea lacrimilor.
Frate – păstrează în adâncul sufletului tău aceste cuvinte – și te-nveselește.

Ne grăbim să ne culegem floarea fericirii, căci altfel ni-o scutură bătaia vântului.
Răpirea unui sărut pe care nebun l-aștepți, face să-ți clocotească sângele și să-ți ardă ochii.
Viața e nemărginită – dorințele noastre sunt pătimașe, căci vremea sună ora despărțirii.
Frate – păstrează în adâncul sufletului tău aceste cuvinte – și te-nveselește.

N-avem vreme să ne-ntindem brațele după un lucru – ca apoi să-l strivim – aruncându-l în pulberea drumului.
Cu pași ușori trec clipe după clipe – ascunzând visele lor în haina ce le-nveșmântă.
Viața ne e scurtă – puține clipe sunt închinate iubirii.
Dacă am încerca să o trăim până la sfârșitul ei, cu o muncă neasemuit de mare – cât de nesfârșită ar fi ea!
Frate – păstrează în adâncul sufletului tău aceste cuvinte – și te-nveselește.

Frumusețea ne încântă, căci dansează la aceleași acorduri cu însă-și viața,
Cunoașterea lucrurilor ne e scumpă – fiindcă, nicicând nu vom avea timp să atingem adevărata știință.
Totul e născut – și totul e isprăvit în eternitate.
Doar iluziile – flori dragi pământești – sunt păstrate în toată a lor frăgezime – de veșnicia morții.
Frate – păstrează în sufletul tău aceste cuvinte – și te-nveselește.

68

Vânez azi – cerbul de aur.
Puteți râde prieteni! Nu mai puțin voi urmări viziunea, ce-și râde de mine.
Alerg printre dealuri și văi – rătăcesc prin țări necunoscute, căci sunt în căutarea cerbului de aur.
Voi – voi vă duceți în târg – și încărcați de cumpărături – vă întoarceți pașii.
Pe mine – chemarea vântului rătăcitor – m-a înlănțuit.
Când și unde – nici eu nu știu!
N-am nici o grijă pe suflet – tot avutul l-am lăsat în urma mea – în zarea țărilor depărtate.
Alerg printre dealuri și văi – rătăcesc prin țări necunoscute căci sunt în căutarea cerbului de aur.

69

Îmi amintesc că într-o zi din copilăria mea, am așezat pe apa unui pârâiaș o corăbioară de hârtie, lăsând-o să plutească în voia valurilor.
Era o zi ploioasă de iulie.
Singur doar cu mine – și mă simțeam așa de fericit cu jucăria mea!
Am lăsat-o să plutească pe întinsul frământat al apei.
Deodată nori groși se grămădiră pe cer, vântul începu să zburde și o ploaie puternică se despleti.
Valuri nămoloase se năpustiră asupra pârâiașului de-mi înecară corăbioara.
Plin de durere – am socotit că furtuna venise numai să-mi năruie bucuria, și că-mi voia cu tot dinadinsul – răul.

Aceeași zi nourată de iulie – își plouă azi mai lungă vreme stropii, iar în gând îmi năvălește amintirea acelor jocuri din viața mea – în care

totdeauna eram cel învins.
Aș fi blestemat soarta mea pentru toate farsele,
care mi le juca – când deodată îmi aminti de
mica mea corăbioară, ce se-ntunecase în
adâncul pârâiașului.

70

Nu se sfârșise încă albul zilei – și nici târgul nu se
sfârșise – târgul după malul pârâiașului.
Mă temeam că prea fără de folos s-au scurs
clipele vremii și că ultimul meu ban a fost zvârlit
fără de socoteală.
Dar nu frate drag – ceva îmi mai rămâne încă,
Soarta neîndurată nu mi-a răpit chiar totul!

S-au sfârșit cumpărăturile – s-au sfârșit vânzările.
Încheiate cu grijă îmi sunt toate socotelile.
Cred că mi-a venit timpul să-mi întorc pașii spre
adăpostul meu.
Dar ce păzitorule – oare ceri vamă?
Nu te teme –
Ceva îmi mai rămâne încă,
Soarta neîndurată nu mi-a răpit chiar totul!

Vânturile adormite de somn – ne amenință cu
furtună – și colo la apus, norii cei negri – nu ne
vestesc nimic de bine.

Liniștea apei așteaptă puterea vântului.
În grabă trec puntea pârâiașului, ca nu cumva negrul nopții să mă împresoare.
Vai trecătorule – tu ceri răsplată!
Da frate – ceva îmi mai rămâne încă,
Soarta neîndurată nu mi-a răpit chiar totul!

Un cerșetor stă întins la umbra unui copac, în drum.
Vai! cu ochii plini de năzuințI – mă privește!
Socoate și el – că bogăția zilei – cu adevărat m-a înavuțit!
Da frate – ceva îmi mai rămâne încă,
Soarta neîndurată nu mi-a răpit chiar totul!

Noaptea-și întinde întunericul ei – și drumul se pustiește.
Licurici plini de lumini – se zbat prin desimea frunzișului.
Dar cine ești tu – cel ce mă urmărești cu atâta grabă și fără de grai?
Da – eu știu! Vrei să mă despoi de tot câștigul meu!
Nu, nu voi defel să mint crezarea ta, căci ceva îmi mai rămâne încă,
Soarta neîndurerată nu mi-a răpit chiar totul!
La miez de noapte – cu mâinile goale ajung la

zidurile casei mele.
Tăcută – cu ochii înfricoșați și desfăcuți de somn, mă aștepți pe pragul porții.
Ca o pasăre plină de frică tu îți întinzi în zbor aripile tale pe inima mea.
Da – da – Dumnezeul meu!
Îmi mai rămâne încă mult!
Soarta nu mi-a răpit chiar totul.

71

În zile de muncă istovitoare – îmi clădi un templu.
N-avea porți, n-avea ferestre – și zidurile din grele pietre colțuroase își înălțau puterea.
Departe de lume – uitai de tot ce mă împresoară
și priveam cu drag – imaginea măreață ce o înălțasem la altar.
Era o noapte fără de sfârșit între zidurile acelea –
luminate de candela plină cu ulei.
Nori grei obositori de tămâie, îmi învăluiau inima în fumul lor.
Nopți de-a rândul săpam în zidurile templului meu – nesfârșite chipuri pline de mister: cai înaripați – flori cu chip de om – și femei cu trup de șarpe.
Nici o lumină nu fu lăsată, pe unde să străbată cântatul păsărelelor, freamătul frunzelor și zgomotul năucitor al satului frământat de muncă, doar,
Singure – cântecele mele răsunau prin bolțile întunecate ale templului.

Sufletu-mi se făcu asemeni unei flăcări potolite.
Simțurile mele erau pline de somn îmbătător.
N-am simțit când vremea trecu, până când un trăsnet îngropând biserica din temelii – nu-mi trezi sufletul.
Candela începu să pâlpâie și părea plină de rușine, iar chipurile cioplite în zidurile bisericii – vise chinuite și fără de simțire, se năruiau în astă lumină încâlcită de parcă ar fi vrut să-și întoarcă privirile de la mine.

Priveam imaginea ridicată pe altar și un zâmbet îi brăzdă colțul gurii, ca la atingerea dătătoare de viață a unui Dumnezeu,
Și noaptea întemnițată de puterea mea – își despleti larg aripile – și zbură în depărtare.

72

O! Pământ – mamă plină de îngăduință și plină de taine – bogăția ta nu-i fără de sfârșit.
Te sleiești, hrănindu-ți copiii; dar hrana ta nu se zărește decât cu multă anevoie.
Fericirea – pe care tu o dăruiești muritorilor tăi nu-i niciodată adevărata fericire,
Jucăria pe care o faci tu – pentru plăcerea copiilor tăi, e prea gingașă,
Nu – nu poți mulțumi niciodată speranțele noastre nețărmurite...
Și oare pentru toate acestea să nu te mai cunosc, și să nu-ți mai rostesc numele?

Zâmbetul tău învăluit în neagra-i durere, a plăcut privirilor mele.
Dragostea ta ce nu-și are răsplătire, e scumpă inimii mele.
Sânii tăi – ne-au dat puterea vieții – dar niciodată ne-murirea; iată de ce – ne ții sub umbra aripilor tale.

Din umbra veacurilor tu făurești armonia culorilor și a cântecelor și „raiul" tău – e încă un început plin de întuneric.
Fețele frumoase, munca ta – sunt toate adumbrite de nori negri înlăcrimați.
Aș turna în sufletul tău – cântecele mele – și dragostea mea în dragostea ta.
Aș vrea să te-nduplec prin munca mea – căci am văzut frăgezimea caldă a chipului tău – și iubesc pulberea ta îndurerată.
O! Pământ – mama noastră.

73

În lumea largă, pe același covor verde, un firicel de iarbă se amestecă în plină prietenie – cu raza soarelui și cu stelele miezului nopții.
Și cântecele mele – același loc au în inima Universului ca și muzica norilor, tremurată de freamătul frunzelor din pădure.

Dar tu – omule scăldat în luciul aurului, bogăția ta nu ia parte la liniștea măreață a soarelui – necum la blândețea visătoarelor raze ale lunii.
Binecuvântarea pe care albastrul cerului o întinde asupra tuturor – pe tine nu te acoperă.
Și când moartea-ți cuprinde făptura – bogăția ta dispare, făcându-se una cu pulberea drumului.

74

Într-o noapte plină de fericirea razelor luminoase ale lunii – el își vorbi așa:
„Venit-a timpul și pentru mine – să plec din astă lume întru căutarea Celuia din Slavă – lăsându-mi fără de stăpân – casa mea.
Vai! cine putut-a să mă ademenească atâta vreme în împărăția pământească – cu aceste iluzii mincinoase?
Dumnezeu îi șopti: „Eu" dar omul nu pricepu nimic – și din nou vorbi:
„Unde ești tu oare – acela care te-ai jucat cu mine de-a lungul atâtor veacuri?"
Lângă el întinsă în toată liniștea patului – dormea femeia lui cu pruncul ghemuit la sânu-i.
Vocea din nou îi strigă: „Dumnezeu e aici" – dar omul nu pricepu nimic.
Din vis copilul începu a plânge – zbătându-se la sânul obosit al mamei.
Dumnezeu îi porunci: – „Oprește-te nebune, nu-ți părăsi fericirea adăpostului tău" – dar omul tot nu auzi.
Un suspin înecă tristețea Domnului:
„De ce oare slujitorii mei, se cred mai aproape de mine – atunci când se depărtează întru căutarea mea?"

75

Târgul se ţinea în faţa bisericii. De cu ziuă plouase şi lumina zilei începu să se întunece.
Mai plin de zburdălnicie – decât toată veselia târgului, era surâsul unei fetiţe, ce cu doi bani îşi cumpărase un fluier făcut din foi de palmier.
Sunetul plin de veselie al fluierului ei se înălţa sus – mai sus peste zgomotul înveselitor al târgului.
O lume fără de sfârşit se perinda prin faţa rafturilor.
Drumul era înecat în negrul noroiului.
Pârâiaşul îşi întinsese apele şi ploaia se revărsa cu toată a ei putere peste câmpurile pline de belşug.
Mai mare necaz decât al tuturora – era necazul unui copilaş, căruia îi lipsea un ban, să-şi poată cumpăra un băţ colorat.
Privirea lui îndurerată la acele rafturi, deşteptă milă în sufletul mulţimii.

76

Muncitorul şi-a lui femeie veniţi din zarea apusului, sapă greul pământului,
Să-l prefacă în cărămizi, din care să-şi înalţe un mic cuptor.
O fetiţă mică se duce zi cu zi la apa pârâiaşului unde-şi poleieşte fără odihnă oalele şi carafele ei de lut.
Fratele ei mai mic – tuns, cu părul de culoarea castanilor, gol şi plin de noroi, îi merge pe urmă, şi ghemuit într-o spărtură a malului, aşteaptă cu urechile ciulite, graiul fetiţei să-l cheme.
Pe înserat, cu cofiţa plină cu apă, rezemată de părul capului ei, se întoarce mica fetiţă, ţinând în stânga un vas de aramă plin de străluciri, iar în dreapta – mâna micuţului ei frate.
E cea mai mică servitoare a mamei ei şi câtă îngândurare sădit-au în ochii ei, greutatea grijilor casnice!

Într-o zi văzui micuțul băiețaș îmbrăcat în haina zămislirii – întins pe verdele câmpiei.
Sora sa – cu picioarele muiate în apa pârâiașului învârtea dintr-o mână în cealaltă o carafă – pe care o lustruia cu un pumn de nisip.
Lângă ei – un mieluşel cu lâna moale – își mesteca în voie hrana lui de toate zilele.
Încet-încet – se apropie de copil.
Un strigăt plin de spaimă – scăpase gura fratelui ei mic.
Își lăsă lucrul și se repezi la strigătul celui drag:
Îmbrățișând fratele ei cu o mână – mieluşelul cu alta, și strângându-i în dulci mângâieri – uni cu aceeași dragoste – copilul omului cu micuțul animal.

77

Era mai.
Căldura dogorâtoare a amiezii părea fără de sfârșit.
Pământul sărăcit de apă – ardea de sete.
Deodată, după malul pârâiașului – auzii un glas, ce striga:
– „Vino – vino dragul meu".

În grabă am închis cartea, și larg am desfăcut ferestrele luminii.
Un animal – cu coapsele pline de noroi – pironit sta pe celălalt mal – cu ochii plini de blândețe și plini de îngăduință, iar
Un băiețaș cu trupul pe jumătate cufundat în apa pârâiașului – chema la scăldătoare pe bietul animal.
Un zâmbet îmi crestase fața; și o adiere senină de viață trecu prin inima mea.

78

Adesea mă întreb – până unde se poate deosebi
omul – de animalul care nu vorbește.
Pe care cărăruie a primului paradis – din dimi-
neața zămislirii, s-au întâlnit sufletele lor?
Deși înrudirea lor – de mult a fost acoperită de
norii uitării, totuși urmele vieţuirii lor dintru-nce-
put, nu s-au șters.
Și câteodată în prietenia lor fără de grai – o amin-
tire îndepărtată se deșteaptă în ochii acelui
animal.
El – privește fața omului cu o încredere plină de
blândețe, iar omul – plecându-și ochii, privește
fiara cu o dragoste plină de veselie.

Se pare că prietenii de odinioară se întâlnesc sub
o altă haină – și că abia se recunosc sub noua
lor mască.

79

Femeie plină de frumusețe! – cu o privire a ochilor
tăi – ai putea cuceri comoara cântecelor ce
țâșnesc din harpa cântăreților de versuri.
Dar tu, tu n-ai urechi să asculți laudele lor – și iată
de ce, vin eu să te laud.

Ai putea pleca cucernic la picioarele tale, capetele
cele mai mândre din astă lume.
Dar printre cei ce tu îi prețuiești – prețuiții tăi –
sunt cei ce nu-ți cunosc mândria.

Măreția brațelor tale ar putea frânge regeștile
castele – doar cu o ușoară atingere a lor;
Dar tu – tu le întrebuințezi pentru curățenia prin
casă – și iată de ce – mă închin cu cinste
înaintea ta.

80

Moarte!... de ce gura ta – susură un cântec urechii
mele – O! moarte.
Spre asfințitul soarelui, când florile își adorm
visarea zilei și când vitele obosite de greul
muncii se întorc la staulul lor, tu te strecori pe
lângă mine – și încet îmi șoptești ceva, ce
mintea mea nu poate pricepe.

Crezi tu oare că așa putea-vei mă ademeni – sau
că așa putea-vei cuceri viața ființei mele?
Sau socoți că o șoaptă de-a ta adormi-va pe
vecie ochii mei,
– înecați în aroma otrăvitoare a buzelor tale,
Moarte – vai! moarte?

Nu vei face oare căsătoria noastră cu mare alai?
Nu vei voi oare să încercui părul tău roșu buclat,
cu ghirlande de flori?
Nimeni oare nu-ți va purta stindardul înaintea-ți; și
noaptea nu-ți va lumina ființa – la lumina

torțelor tale însângerate?
Moarte – vai! moarte.

Vino – vino la clinchetul țambalelor născute din
scoicile mării – vino într-o noapte înnegurată și
fără de somn.
Învăluie-mă în mantia ta împurpurată – mă
strânge voinicește de mână – și du-mă cu tine.

Aproape de ușa mea – să fie carul tău – și caii tăi
să necheze – de multă nerăbdare.
Ridică-mi vălul privirii – și înfige-ți mândria ochilor
tăi – în privirile mele,
Moarte, vai moarte.

81

În astă-seară, mireasa mea și cu mine, vom juca dansul morții.
Noaptea e plină de-ntuneric – norii cerului se desfac în forme fantastice, și valurile mării turbă de desfrâu.
Părăsit-am leagănul visurilor noastre, deschis-am larg, larg porțile odăii părăsind-o, tânăra mea mireasă, – eu și cu tine.

Ne-am așezat într-un scrânciob și vântul ne mâna din urmă.
Deodată, cuprinsă de spaimă, dar înecată de plinul fericirii – tânăra mea mireasă se ridică, și aruncându-se la pieptul meu – începu să tremure.

Multă vreme slujit-am dragostea ei.
Pentru ea am împletit un pat din flori – și am închis ușile odăii, ca nu cumva lumina de afară să-i obosească adâncul privirii.

Sărutat-am buzele ei într-o lungă prietenie, iar ea, în adieri de moleșeală, asculta vorbele pline de dragoste – ce susuram urechii ei.
Se pierduse în noaptea întunecată și nețărmurită a fericirii.
Buzele ei nu vorbeau, când mâinile-mi o strângeau, iar cântecele mele, deșteptării ei, erau fără de folos.

În seara asta, strigăt de furtună și de arătări sălbatice – își vesti sosirea.
Mireasa mea s-a cutremurat – și trezindu-se din somn – m-a tărât în urma ei.
Fire din părul ei, se zbat – vântul flutură vălul ei – și coroana de flori, freamătă pe umerii ei.
Groaza morții – o azvârlise din nou în viață.
Și iată-ne cu sufletele alăturate și cu privirile înlănțuite – pe mine și pe tine – mireasa mea.

82

Ea locuieşte la poalele unei coline – la marginea
unui câmp semănat cu porumb, aproape de
izvorul care trecând prin umbra măreaţă a
bătrânilor copaci, se despleteşte în pârâiaşe
pline de veselie.
Aici veneau femeile să-şi umple cofiţele lor, aici
călătorii iubeau să-şi odihnească oboseala
trupului; şi aici în fiecare zi – ea lucra
făurindu-şi vise pline de senin, în zgomotul
arzătoarelor valuri.

Într-o seară, după înălţimea unui munte pierdut în
umbra norilor, se coborî un drumeţ.
Părul lui părea ţesut din şerpi.
Cu sufletul strâns de înfricoşare l-am întrebat:
Dar cine eşti tu drumeţule?
Cuvântul adormi pe gura lui. Încet se aşeză la
umbra ăstui pârâiaş şăgalnic şi în tăcerea
gândului lui – privea acea colibă a ei.

Plini de teamă – ne-am îndreptat paşii spre căsuţa
noastră, orbecăind prin întunericul nopţii.

În dimineaţa zilei următoare – femeile veniră să-şi
umple din nou cofele la acelaşi izvor – sărutat
de umbra marelui „Deodora" – dar găsiră por-
ţile colibei date-n lături – şi glasul ei nu mai
răsuna prin întinsul odăii...
şi unde mai era faţa ei surâzătoare?
Carafa goală zăcea pe podeaua colibei şi uleiul
din lampă se trecuse.
Nimeni nu putea şti unde dispăruse acea fiinţă,
înaintea revărsatului de zi –
şi străinul drumeţ – şi el dispăruse.

În zilele de mai – soarele dogoreşte – topind sub
arşiţa sa zăpada drumului.
Aşezaţi la marginea pârâiaşului – am plâns –
întrebându-ne:
– Fi-va oare în ţările acelea, unde picioarele ei se
opriră, un izvor din care să-şi poată astâmpăra
setea în zilele călduroase şi pline de jar? – şi
groaza ne cuprindea gândul.
Fi-va oare peste ăste coline ale noastre, o altă
ţară?

Era o noapte de vară. Zefirul își tremura ființa – zefirul de miazăzi.
Stam în odaia-i părăsită și lampa încă nu se aprinsese, când deodată colinele din față-mi, asemenea unor perdele trase de mâna cuiva – se depărtară.
– Vai! e – ea – aceea care-și duce pașii spre noi!
Cum îți merge copila mea?
Ești oare fericită? Poți oare să te adăpostești sub acest cer fără de margini?
Vai! apa izvorului nostru și-a secat viața – și setea ta nu o mai poate astâmpăra!
– O! aici e același cer – despuiat doar de lanțul cela de coline.
Aici e același pârâiaș mare – mare ca un râu, și același pământ larg, larg ca o câmpie!
– „E tot ce vrei" – suspinai eu – „dar numai noi, noi nu suntem acolo".
Un zâmbet mohorât brăzdase colțul gurii ei:
„Voi, voi sunteți în sufletul meu",
Deodată ochi-mi se treziră – și în plină noapte am auzit șoapta pârâiașului și freamătul „Deodorei".

83

Pe câmpiile cu orez verde – și orez îngălbenit de soare, norii de toamnă își fug umbrele, gonite de raza soarelui ce aleargă.
Albinele uită să-și mai scoată nectarul adormitor al florilor – și nebune de lumină aleargă bâzâind fără încetare.
Colo pe insulele acelea, rațele își strigă veselia și nici nu cunosc de ce atâta fericire le îmbracă firea.

Prieteni, în astă zi nimeni să nu mai trăiască adăpostul casei și nimeni să nu mai vadă munca zbătându-se în mâinile lui.
Să dăm luptă albastrului nemăsurat al cerului și să ne depărtăm de golul ce împresoară clipele ființei noastre.
Zâmbetul plutește în înaltul văzduhului – ca spuma pe întinsul neliniștit al apei.
Prieteni, să ne petrecem clipele zilei de azi, în sunetul cântecelor fără de folos.

84

Cine eşti tu cititorule, tu care-mi citeşti în astă zi poemele, pe care le-am trăit acum o sută de ani?
Nici o floare din această coroană plină de primăvară nu-ţi pot trimite – şi nici o rază aurită din norul îndepărtat.

Deschide larg, larg porţile tale şi priveşte în zare.

Din grădina ta scăldată în miros de flori, culege-ţi amintirile parfumate ale florilor, ce de mai bine de o sută de ani s-au dus dintre cei vii.

Şi în bucuria inimii tale să simţi fericirea care a cântat într-o dimineaţă a primăverii de demult, împrăştiind de-a lungul atâtor ani, veselia cântului ei fericit.

Rabindranath Tagore (1861–1941), născut la Calcutta, scriitor indian de limbă bengaleză şi engleză. Concepţie filosofică de nuanţă panteistă, printre ale cărei izvoare teoretice se numără „Vedanta“ şi „Upanişadele“, interpretate în spirit „ortodoxal“. Lucrări dramatice („Fachirul“, „Jertfa“), pătrunse de un generos suflu umanistic. Nuvelele („Ghirlanda dragostei“), romane („Gora“, „Căminul şi lumea“). Lirică meditativă, muzicală, influenţată de marile epopei indice, cultivând motivul comuniunii cu natura, sentimentul prieteniei, al dragostei şi al bucuriei de a trăi („Manoshi“, „Luntrea de aur“, „Grădinarul“, „Gitanjali“). Premiul Nobel (1913).

(MDE)

C. val. TL se virează Uniunii Scriitorilor, cont 45106262 BCR-SMB.

© Editura HELICON
ISBN 973-574-024-9

Ilustrație: CONSTANTIN GRANGURE

Bun de tipar: 4.1.1995
Apărut 1995
Coli tipar: 2,13

Culegere și paginare computerizate

Tiparul executat la
S.C. „HELICON" BANAT S.A.
1900 Timișoara, Calea Aradului 1
☎ 056/14 27 35*, 14 27 72*, 14 40 54
Telefax: 056/19 03 56
sub comanda nr. 303